

Vasas Tamás

Harmadnapra

harmadnapja csak eszem. mindig
sokat, semmi keveset. a lakást
nem hagyom el, a mobilom
eddig kétszer nyomtam ki.
a pocakomon gyűlnek a
kaparós, morzsalékos
sorsjegyek. nézem
őket, hogy lássam:
én már innen
sem nyerhetek,
hiába vezet az
út csak fölfelé.

Két rekesz blue ribbon

két rekesz blue ribbon a születésnapomra...
én csak húztam a kondenzcsíkokat ujjal az
égre napokon át, majd utólag hangosan
beleásítottam az életem rég lepergett
filmjébe. aztán valahonnan
nagyon elkéstem, de úgy,
hogy a kabátomat le
sem vetették.

Ujjak

néhány beállításod itt maradt a kis műteremben.
a horogkereszt alatt kaddist mondó rávok...
a sírt ásó, bolhás kutyák... a földből kiálló,
törött játékvonatok... meg a kint zuhogó
ónos eső... láttam a hőseink terét,
láttam a városligetet, sőt, én még
a hideg vérbe kövült kisujjakat
is megtaláltam, ott, a szekrény
alatt. akkor értettem meg,
hogy te vágtad le őket,
és akkor azt is,
hogy miért.

Nyolcvanadjára is jelöletlen kísérlet

akárhányszor, akárhogy is...
mindig jelöletlen. kísérlet,
művelet vagy próbálkozás...
mindegy is: barackmagokkal,
szórszálakkal díszítve szép
megvilágítás, csendes élet
az elhúzott függönyök
mögött. nem szökhet
el az, akit érint. nem
jön halál, se semmi
más. már mindent,
de mindent csak
muzáj, sosem
lehet, sosem
szabad.

27

Jegyzet a vesperáshoz

(helyszín: egy skandináv bencés kolostor a norvég-tenger partján. az üres kápolnában éjszaka egy gyertya ég. az egyik novícius a padokban hagyta a zsolozsmáskönyvét. pont ott van nyitva, ahova egy rövid szöveget írt ceruzával a vesperáshoz.)

„a szívem utolsó gondolata is hozzád száll majd fel, banán leszek, amit kilapítanak, és csak épülök az avarba, és... neked értened kell, mert erről nem beszéltünk, és most már félek tőled, hiába tiltottad meg.”